

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvenem ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakove velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“.

Opravništvo, na katero naj se blagovoljijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

S severa mir, z juga vojna.

Važno poročilo nam iz Londona telegraf prinaša za praznike, triumf ruske diplomacije in pobitje ter uklon ošabne Anglije. „Pol. Corr.“ ima namreč iz Londona 29. t. m. sledeči telegram: „Po zanesljivih poročilih je včerajšnji ministerski svet sprejel ruske predloge. Poglavitno nesporazumljenje gledé vprašanja o razoroženju je odstranjeno. Posvetuje se o uredovanju protokola.“ Dalje ima „Pol. Corr.“ še ta, bolj jasen telegram iz Londona od istega dneva: Ker je Rusija odločno (kategorično) terjala, naj Anglija v petih dneh odgovori v protokolnem vprašanju, izrekel je včerajšnji ministerski svet svojo pripravljenost podpisati protokol tako, kakor ga je Rusija pisala in opustivši zahtevanje razoroženja. Angleži so se Rusov ustrašili in da bi mir ohranili, popolnem udali se, svojo prejšnjo terjatev nazaj vzeli, naj Rusija prej vojsko od turške meje odpravi in razpusti, ponizali se kakor tepeni: vse z željo, da bi se mir ohranil.

Ali ko takó s severa kažejo oljkinovo vejico miru, hoče neizprosna osoda, da na jugu in v izhodu vse kaže na boj. Iz Carigrada namreč poroča telegram, da je turška zbornica v skrivni seji 27. t. m. sklenila adresu na sultana, v katerej izreka, da mora Turčija absolutno odbijati vsako vmešavanje vnanjih vlad v notranje turške zadeve. Ker pa ruski protokol nij nič drugega, nego podpisano privoljenje vse Evrope, da se Rusija v njenem imenu sme zavzeti za kristijane pod Turčijo, da se torej sme vti-kati v notranje zadeve Turčije, nij mogoče verovati, da bode iz angleške udaje rodil se stalen mir. Pač utegne ruska akcija vsled tega zavleči se za nekaj tednov, ali da na-

zadnje pride do boja, za to bode nespamet Turkov sama skrbela.

Poštanskemu glasilu našega vnanjega ministerstva „P. L.“ se javlja tudi, da miru s Črno goro ne bode. Iz Albanije se čuje, da hote Miriditi s Črnogorci vred udariti. Iz Aten pak, kakor od Donave in Pruta doznaje se o samih oboroženjih. Vse to so dokazi, da se bodo optimisti motili, ki menijo, da se bode katastrofa v vzhodu dala okloniti.

Nemštvo in Slovanstvo.

—k. Pred nekaterimi dnevi je izšla v Lipsku na Nemškem važna knjiga starega in znanega nemškega publicista Frantza pod naslovom: „Deutsche Antwort auf die orientalische Frage“. Predmet knjige je iztočno vprašanje — obširno polje, s katerega pa pisatelj stopa sem ter tje in obravnava vse, kar je z omenjenim vprašanjem v dotiki. Knjiga je polna resnic, posebno kar govori o nemški kulturi v odstavku „Deutschtum und Slaventum“.

Pisatelj pravi, da je po francoske vojski Nemčija pridobila zares veliko moč in slavo. Toda dokazati se mora, pravi, kaj si je pridobila na notranje vrednosti. Ljubeznjivi sigurno nijsmo postali, več okusa tudi nemamo, solidnejši in temeljitejši tudi nijsmo, niti npravejši in pobožnejši, toda — v sleparstvu in bahariji smo storili zares velikanske napredke. Kak uzrok torej imamo, da bi se bahali, da smo izgledni narod? Morda to, da imamo najstrašnejšo armado, in da v njej drugej državi celega sveta narodno razvijanje ne ginja tako v vojaštvu, kakor pri nas? Čudna slava to za deželo mislecev! Kaj pa je naše narodno rojenje, ako je celo nemško cesarstvo izšlo le po posnemanju inostranih dogodkajev? Po posnemanju Napoleónovega

coup d'état pa Cavourjeve aneksijske politike. Ali je zares v naši ustavi pa postavodaji kaj zares specifično nemškega, ali nij marveč vse ne nemško? Ali ne igrajo v naših narodnih težnjah judje prve vloge, ali nij z našo tako zvano narodno ustavo vsa sramota judovskega gospodstva prišla čez nas, ki zdaj gloda v notranjem zrno našega národnega življenja, in vsled česar narod naš postaje drhal špekulantov in skopuhov, in — beračev? Ali nij v tem življenjskega vprašanja za naš narod in ali se hoče tukaj tudi govoriti o majhenem judovskem gospodstvu, o majhenej utemeljevalnej slepariji, kakor se govori o majhenej Hercegovini? Zakaj se ne govori tudi o majhenem Nemštvu, ki se zares čezdalje bolj drobi, in postaje majheno v pravem pomenu besede?

Naš narod se čedalje bolj odteguje svojim izhodnim sosedom, hoče se narodno omejiti. Kolikokrat smo Francozom očitali, da se ne brigajo za nas, da imajo smisel le za francosko bitstvo, dočim se za svoje nemške sosedne prav nič ne zanimajo. Kaj je našim zapadnim sosedom to prepiranje koristilo? O tem govori leto 1870!

Toda, ali se mi ne vedemo ravno tako? Zdi se mi, da se tukaj v onej slavljenej nemške vsestranosti kaže široka poka. Pravite, da se od teh narodov ne moremo ničesa učiti — vsaj poprečno mišljenje naših takozvanih olikancev je to. Se ve da nij čudo, da naše iztočne sosedne potem tako ošabno prezirate. In vendar, kako ozko je zgodovina Avstrije in Prusije z zgodovino teh narodov združena. Kaj hočemo reči o Čebih, ki Slovanstvo daleč noter v Nemčijo rinejo? Ali je morebiti Češka zemlja zato manj segala v nemško zgodovino, ker je načelno slovanska zemlja? Ako je torej očevidno, da se od svo-

Listek.

Prižigalec.

(Roman, v angleškem spisala Miss M. Cummins poslovenil J.)

Šestindvajseto poglavje.

(Dalje.)

Jako radovedna je odprla Jerica gospod Grahamov list. Mislila je, kako težko mu je bilo, ko je njej pisal, ter bi bila kaj rada vedela, ali je še tako osoren in zapovedljiv, ali pa je reč pojasnoval in opravičeval. Ko bi ga bila bolje poznala, vedela bi bila, da bi ga k zadnjemu ne bila prisilila nobena reč na svetu, kajti štel se je mej one osebe, ki nikdar ne verujejo, da nemajo prav. List se je glasil tako-le:

„Gospica Jerica Flintova!

Oženil sem se in mislim 28. aprila poto-

vati v mostranske kraje. Moja hči nas bode spremljala. Ker se gospa Ellisova boji morja, določil sem se, tebi predlagati, da prideš k nam v Novi Jork, ter nas kot tovarišica Milikina spremljaš na potu. Nijsem še pozabil, kako nehvaležno si odbila enako ponudbo od moje strani, in nič bi me ne napravilo, podati ti še enkrat priliko, da se skažeš mi tako upornega duha, ko bi se ne zgodilo, ker bi rad Emilijo osrečil in skazal dobroto mladinki, ki je bila toliko dolgo pri meni, da se čutim primoranega, za njo skrbeti. Zato prepuščam tebi, da mi spolniš željo, ter iz moje spomljivosti izbrišeš spomin na prejšnje svoje obnašanje. Če se vrneš k meni, preskrbel te bodem z vsem, da se bodeš povsod lahko pokazala kot devotka iz dobre rodbine. Ker bodemo konci meseca odjadrati, treba je, da doideš uže v štirinajstih dneh; če mi hočeš pisati in določiti dan, prišel bodem sam po te na paro-

brod. Ker se bi gospa Ellisova rada vrnila v Boston, upam, da bodeš prišla prej ko mogoče. Ker bodeš imela mnogo stroškov, priložim ti za nje nekaj denarja. Če si se zadovolžila, povej mi za koliko, in poskrbel bom, da bode vse plačano, predno zapustiš Boston. Nadejaje se, da se bodeš zopet jela zavedati svoje dolžnosti, podpišem se z veseljem tvoj prijatelj

J. H. Graham.“

Jerica je sedela blizu svetilnice; luč nje je naravnost jej razsvetljevala obraz, katerega je zarad razžaljenega ponosa polila žarka rudečica, ko je čitala gospod Grahamov list. Doktor Jeremija je opazoval njeno lice ter je videl jo, spreminjati barvo. Kolikor minut sta gospod Arnold in njegova gospica še ostala, da bi slišala kaj iz pisma, oziral se je le razdražen na list. Ko hitro sta pa odšla, prosil je, naj mu pove njega pojem; zagotovivši Je-

jih slovanskih sosedov ne moremo ločiti, potrudimo se vendar nekoliko in študirajmo njih bitstvo. Neogibno potrebni ključ do tega izpoznanja pa je slovanski jezik in vsaj v vzhodnjih deželah Nemčije naj bi se v višjih šolah učil kak slovansk jezik, prej nego kak romansk.

Ah, ne bahajmo se tako preveč z našo velikansko kulturo, ki ima gotovo tudi svoje dvomljive strani, kjer so take prikazni mogoče, kakor je sedanja gospodoželjnost nemškega narodnega liberalizma. Ali pa morda to dokazuje našo duhovno visokost, ako se neka stranka, katere pristaši in zrnje obstaja iz znanih „utemeljiteljev“ in njihovih drugov, in ki se vendar le v navadnih pojmi in pogretnih frazah suče, pri tem pa tako breznačelnost in hlapčevsko mišljenje kaže, da svojim stoprav včeraj proglašenim načelom uže jutri v obraz bije, da kakor dobro dresirani pudelj skače čez palico, katero jej njen mojster nastavlja — da se taka stranka, pravim, sme škuliti kot prava pravcata nositeljica naših narodnih teženj, to kaže pač le, da je naš narod zelo globoko padel. Ali nismo sami kozaški, ako samo ukazujemo: To mora biti! Zares, za ta sad naše velikanske kulture nij treba, da bi nas Slovani zavidali. Naj se rajši tolažijo, da niso še na onej stopinji kulture, ki je podlaga takej stranki. Tako postavim zaradi pomankljive kulture nemajo še reptilskega fonda in reptilskega časništva, in bodo nemškemu časništvu uže pustili to prednost, da je v korupciji dostiglo največjo stopinjo. To je torej druga oplat medalije. Pa nij posebno lepa!

To je samo odlomek iz omenjene Frantzove knjige. Omeniti pa je treba, da je pisatelj Nemec z dušo in telesom, s krvjo in mesom, da torej v interesu Slovanov govori le za svoj interes. Naj si naši nasprotniki njegove besede dobro zapomnijo, naj jih premišlujejo in prepričali se bodo — akopram tega ne bodo priznali — da nam ne vsiljujejo najboljšega, ako nam urivajo svojo „kulturo“ in da imamo mi popolnem prav, ako se branimo tega danaeskega daru.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 30. marca.

Volitve v **tirolski** deželni zbor so uže končane razen onih plemenitega veleposestva, ki voli 5. aprila. Konservativci bodo imeli

rico, da če mu ne pove, kaj jej je pisal Graham, mislil bode, da je še stokrat bolj razžaljivo, kakor je v resnici.

„Vabi me,“ rekla je Jerica, „da bi jih spremljala v Evropo.“

„Tako!“ rekel je doktor Jeremija tihoma žvižgaje, „in misli, da boste nespametni dovolj in precej pospravili in prišli.“

„No, Jerica,“ rekla je gospa Jeremijeva, „takrat bode vendar šli z njimi, kaj ne? Kaj lepo bode.“

„Lepa neumnost! veš žena,“ vzkliknil je doktor. „Rad bi vedel, kaj je to lepega, če po svetu potuje s starim prevzetnim samovoljnežem, z njegovo slepo hčerjo, z ošabno ropotajočo ženo in z njenima preolikanima sestričinama? Res kaj lepo mesto za Jerico, ki bi bila sužnja muham vse družbe.“

„Pa, doktor!“ segla mu je žena v besedo, „izpozabil si na Emilijo.“

42 glasov, liberalci pa le 26 glasov. Pri poslednjih so všteti tudi lahoni. — Torej razpuščen je tirolskega zbora nij nič pomagalo. Tirolsko ostane v ostrej poziciji proti centralizmu.

Vnanje države.

Ignatiev je 28. t. m. po polu dne več kot jedno uro konferiral z Bismarkom, obedoval pri njem, obiskal ruskega in italijanskega poslanika ter potem odpeljal se v Peterburg. Tudi na Dunaji je italijanskega poslanika posebno odlikoval, tako, da „N. Fr. Pr.“ iz tega uže sumnja razne protiavtstrijske zveze.

Iz **Srbije** se uže poročajo stvari, kakoršne so bile slišati, predno se je vojska začela. Turki upadajo v Srbijo in meje ne spoštujejo. Pri Raški so šli baši-bozuki čez srbsko mejo in 14 Srbov ubili. Morda pride še čas, ko bodo Srbi zopet zgrabili za orožje.

Grška zbornica je glasovala 29. marca za postavbo, katera ministerstvu Deligiorgis dovoljuje mobilizirati izredno rezervo 20.000 mož. — Torej vojevita novica, priprave na resno spomlad tudi od te strani.

Turčija je v Londonu poskušala 30 milijonov gold. na posodbo dobiti, a nij se jej posrečilo, ker kapitalisti so rekli: plačaj prej obresti od starih dolgov. — Finančna beda uže sama bode Turčijo zadavila, če bode morala nekaj časa še vojsko na nogah imeti.

Dopisi.

Iz Cerknice 29. marca [Izv. dop.]

Kakor smo čuli, se je naša županija zopet letos obrnila na slavni deželni odbor, da bi se vendarle kaj storilo o tem, za kar uže dolgo časa prosimo, namreč, da bi se vse vasi, katere spadajo k naši županiji, umestile v loški sodnijski okraj in se odcepile od sodnijskega okraja daljnega Logatca. Kolike koristi bi bilo to za tukajšnje prebivalstvo, nečemo uže več tu opisovati; kajti mnogokrat je bilo na tem mestu o tem govorjenje.

Opomniti in prositi le hočemo naše gg. deželne poslance za Notranjsko, da se za to stvar v tem zboru krepko potegnejo, ker so jim dobro znane vse nadloge, katere nas tarejo pri tem, da moramo sedaj občevati z uradnjami v toliko oddaljenem Logatcu. Nikakor pa bi se niti enemu, niti drugemu okraju ne zamerili, ako bi možato stali za predlog, katerega je stavila tudi naša županija, da se v slučaju, ako se vse k tukajšnji županiji spadajoče vasi ne morejo uvrstiti v sodnijski okraj loški — napravi še ena sodnija v Cerknici, katera bi štela v svojej 2 uri daljni okolici ravno tako kakor na široko raztresena logaška in loška sodnija nad 7000 duš,

„Emilija je res pravi angelj in bi nikdar nikoga ne nadlegovala, najmanj pa svoje ljubice; a godla bo le drugo pesen, in moral bi se zelo motiti, če jej nij zelo težavno, varovati svoje pravice v razširjenem rodbinskem krogu ohraniti prijetno stanje.“

„Tem bolj je treba,“ rekla je Jerica, „da se kdo poteguje za njo, ter jo brani vsega nemira.“

„Kaj se hočete vi za njo postaviti v nevarnost?“ vprašal je doktor Jeremija.

„Se ve da,“ odvrnila je Jerica. „Mislim sprejeti ponudbo gospod Grahamovo, ter nemudoma iti k Emiliji. Upam pa, da se bode ohranila složnost, ki blezo vlada mej njo in njenimi novimi sorodniki. Ne bode mi treba zaradi nje zgrabiti za orožje, in zaradi sebe nemam najmanjše skrbi.“

(Dalje prih.)

ter bi se razen enega sodnika ne potrebovalo pri vseh treh sodnijah le enega uradnika več.

Iz brežkega okraja 29. marca

[Izv. dop.] Dasiravno nam na našo pritožbo zoper notarske komisijone dozdej niti c. kr. nadsodnija v Gradcu, niti c. kr. ministerstvo pravosodja na pomoč prišlo nij, nam je vendar neizogibljiva osoda milejša, ker je za prihodnje zasedanje porotnih sodeb v Celji izžreban za glavnega porotnika naš c. kr. notar Karel Sirk, tako, da mu vsaj 3—4 tedne ne bode mogoče opravljati po sodnji mu izročene komisijone. Sicer pa, če tudi dozdanja pritožba na višjo sodnijo in dr. Vošnjakova interpelacija na ministerstvo pravosodja ne bodo še pomagale, imamo se več gorostasnih fakt pripravljenih, da jih g. vitezu Waserju objavimo, če tudi „Tagespošta“ neče našega utemeljenega poročila sprejeti. — „Original ad acta, auf Verlangen Abschrift und Einsicht zu gestatten!“ Za zdaj — sapientibus sat!!!

Eden podpisatelj pritožbe.

Z Vipavskega 29. marca. [Izv.

dopis.] Komur je količkaj znana državna cesta od Vrtovinskega mosta do Gorice, lahko razvidi, kako težavno je vozarenje po njej zaradi premnožih strmih klancev, zato pa daje večina voznikov, koji težko obložene vozove proti Gorici vozijo, prednost n skladnej cesti, ki pelje od Vrtovinskega mosta mimo Sela in Botuj na Dornberg in po prvaškem polju v Gorico. — Da se pa večina voznikov državne ceste ogiblje in daje prednost ravno kar omenjenej skladnej cesti, je kaj naravna stvar. Skladna cesta od Vrtovina proti Gorici je prvič speljana po ravnini, rekel bi, skoro brez vsacega klanca, je potem krajša, nego državna, prijetnejša in gre mimo bolj obljudenih in bolj pogostem stoječih vasi, izpeljana je po jako zavetnih krajih, dočim je državna izpostavljena največje burji in vsem nevihtam, koje vipavsko dolino obiskujejo. Komu niso znani pozimski mrazi, burja in povodenj, koji slehrno zimo na šempaskem polju vladajo, dostikrat celo tako hudo, da si človek življenja varen nij. To vse voznike zadržuje in straši. Skladavna cesta na Dornberg, t. j. nje lega, zavetje in iz tega izvirajoča prijetnost in nje ugodnost za vozarenje, daje jej toliko prednost pred državno, da se količkaj izobražen človek čuditi mora, da vlada doslej še ne razvidi lastne koristi, ne vidi, ka bi bila ta stran za državno cesto stokrat sposobnejša, nego je ona črniško-šempaska. Stroškov bi ne prizadela v bodoče državi nikakoršnih, vezala bi potem lahko štanjelsko-komensko in rihenberško-dornberško vozno pošto in služila bi gotovo važnejšim krajem nego do sedaj. Nasproti bi se pa zravnanje državne ceste od Vrtovina skozi Črniče na Ajšovico do Gorice nikakor ne mogla brez ogromnih stroškov izvršiti. Porabilo bi se za to najmenj kakih 100 tisuč goldinarjev, pri tem pa bi se ogniti moralo na vsak način črniške vasi, kajti drugače bi se to ne dalo izpeljati, razun, ako bi si z prerovi pomagati hoteli.

Pri sedanjih žalostnih finančnih razmerah in glede na to, da nam za vsakovrstne državne, kakor tudi občinske stroške in potrebe od leta do leta davki in doklade naraščajo, glede, da se vsled slabih letin uboštvo čedalje bolj množi ter preti pamiti nas v vedno večje siromaštvo, tedaj glede na vse to in še druge okolščine morala bi vlada pomisliti, da taka draga, pa nič hasna početja

bila bi nam davkoplačevalec le na veliko škodo, kajti s tem bi so ljudstvu nobene posebne koristi ne podalo. Drugače bi bilo, ko bi se to cenejše in pametnejše izpeljati ne moglo.

Naj bi torej slavna vlada, predno se spusti do takih brezpotrebni in brezobzirnih stroškov, sama na mestu o tem prepričala se.

Iz Ribnice na slovenskem Štajerskem 25. marca. [Izv. dop.] Nekomu v Ribnici je pust v želodcu obtičal; nij mogel ga prebaviti, za to je poklical za zdravnika „Slovenskga Gospodarja“ da mu je dal zdravilo. — In tako je zopet vse dobro; bolnik je ozdravel, kri se mu je poglobila. Jezi se namreč ovi bolnik v „Slovenskem Gospodarju“, ker smo v Ribnici na pustni ponedeljek napravili ples, kakor ga on „Faschingsball“ imenuje in pravi da bi se gotovo ne bili vsi ovi „veseličarji“, kateri so na plesu bili, udeležili kake procesije. Da g. dopisnik tako sodi, to je čudno, gotovo ima nekatere bogove lastnosti, vsaj vsegavednost, drugače bi tako ne pisal. Sploh pa naj g. dopisnik ne misli, da smo uže Turki, imamo še vedno kristijansko sočutje in udeležili bi se tudi take procesije, ako bi izpoznali, da je istinito potrebna. — S tem dopisom je gospod dopisnik razžalil obče spoštovano Petrejevo hišo in gostilnico, v kateri se je veselica vršila; pa tudi za vse druge navzoče je to razžaljivo. Saj nismo bili tam zbrani iz slabega namena. Očeta Kurenta tudi v semeniških, samostanih in drugod časte; še priprosti borni kmet — če ne more drugače veseliti se — si privoščiti pusta na čast pol litra vina in pri tem obira kako klobaso. Zakaj bi se mi ne veselili? Tudi smo prepevali lepe slovenske pesni, kar je v Ribnici čudna prikazen in „Wo man singt, lass' dich fröhlich nieder, böse Menschen haben keine Lieder“ je uže Schiller dejal. — Pa pustimo to in vrnimo se na drugo točko tega dopisa.

Nij res, da se nij za jugoslovanske brate boreče se s krutim Turkom nič nabiralo, ker „nij bilo nič brati“; nabralo se je a na velik zvon nij treba vsega obešati. Kar desnica da, nij treba, da levica ve. Če pa g. dopisnik misli, da to ne zadostuje, on naj vzame klobuk, ter naj roma od hiše do hiše pobirat za uboge Bošnjake, Hercegovce itd. in gotovo se mu ne bode pokazalo povsod, kje je mizar dveri naredil.

Iz Ljubnega (Leoben) 24. marca. [Izv. dop.] Prisiljen sem, da se moram na vas obrniti zavoľo nereda na našej pošti. Uže od meseca novembra 1876 ne dobivam jaz „Sl. Naroda“ isti dan, kakor sem pride, in kakor sem ga uže pred več leti dobival, ako je tudi zmirom isti dan tu štempljan, kakor v Ljubljani. Za to sem bil uže dvakrat na pošti ino obakrat brez uspeha! Prvokrat se mi je odgovorilo, da listonoša nič ne reče, ako mu ravno kaj vskriži hodi. Potem počakam ene tedne. Ker nij bilo nič drugače, grem še enkrat na pošto, a da sem bil ravno tam, ko je poštni voz prišel, videl sem, da pride list redno, kakor je prej hodil. Isti dan sem ga terjal in dobil, reklo se mi je, da ako pridem sem o pravem času, ga tako brž oddajo! Mi imamo tako dost za čitati brez tega, rekli so. Ako bi kateri kaj slovensko umel, le pišite v Ljubljano, tam je zadržek. Jaz pa vidim, da je samo v Leobnu zadržek. (Res je, mi v Ljubljani redno ekspediramo. Ur.) Večkrat uže nijsem po 2 tudi 3 dni nobe-

nega lista dobil, potem pa vse en dan, pa so bili vsi isti dan štempljani kakor pri vas v Ljubljani. — Od istega, kar sem bil zadnji-krat na pošti, je uže en mesec, pa noben-krat listov nij bilo tist dan, kakor jih štempljajo. Za dobro sem pa tudi zvedel, da je en uradnik tu na pošti, ki ga bere, in ne morem drugega misliti, kakorda je tist pred zraven, potem sem še le jaz, če sem ravno sam plačnik. Prosim ako je mogoče v tej stvari kaj pomagati; ako pa ne, bom pa prisiljen list pustiti. (Slavno poštno direkcijo prosimo za nekoliko eneržije. Mi plačujemo pošto in na tak način nečemo dobrih abonentov izgubljati Ur.)

Domače stvari.

— (Slovensko gledališče.) Prihodnja predstava bode v ponedeljek 2. aprila na korist komika g. Kajzela. Predstavljal se bode čarobni igrokaz s petjem „Zapravljivec“. Zanimiva bode ta predstava, ker bode ta večer izvrstna vojaška godba nadvojvode Leopolda svirala.

— (Na Gorenjsko!) Rudolfova železnica bode jutri veliko nedeljo napravila poseben zabavni vlak, ki bode odšel ob osmih zjutraj iz Ljubljane do Radovljice-Lescé (Bleda), zvečer ob pol devetih pak se v Ljubljano vrne. Cene so tour in retour: II. razred 2 gld. III. razred 1 gld. 20 kr. Ob lepem vremenu se bode gotovo dosti Ljubljancanov izleta udeležilo.

— (Najdeni fant.) Piše se nam od tod: Pred 2 letoma izgubil se je 11 let stari sin Franceta Briceljna, kovača iz Kravje doline, zavoljo katerega so starši veliko žalosti občutili, ker je bil oče od ljudij obrekovan, da ga je sam ubil, 25. t. m. ga je pa oče iz Trebnjega zopet domov pripeljal.

— (Vranska narodna čitalnica) napravi dne 2. aprila veselico s tombolo. Domače in zunanje podpiralce narodnosti najuljudnejše vabi Odbor.

— (Slovár.) Dr. Daničič je prišel iz Belgrada v Zagreb za več časa, da bode uredoval veliki hrvatski slovar, ki ga bode izdala jugoslovanska akademija. Tudi srbska vlada bode pri tem izdanji pomagala. Kaj pa slovenski Volfv slovar? Prej, dokler ga je

sposobni Levstik v rokah ali pripravljani imel, bilo je vedno vpitje, da se mudi, zdaj je vse utihnilo.

— Mariborski knez in škof bode birmal letos 13. maja v Lembahu, 21. maja v Hočah, — potem 23. junija pri svet. Janžu pri spodnjem Drauburgu, 24. jun. v Starem trgu, 25. jun. v Slov. Gradcu, 26. jun. pri št. Martinu, 27. jun. pri št. Ilu in 28. jun. bo samo vizitacija pri ostalih farah starotrske dekanije, — dalje 14. jul. samo vizitacija pri Devici Mariji v puščavi, 15. jul. birmovanje pri sv. Lorencu v puščavi, 26. jul. v Rušah in 31. jul. pri sv. Tomažu nad Veliko nedeljo, po polu dne je vizitacija pri sv. Lenartu — naposled je birmovanje 1. avgusta v Veliki delji, 2. avgusta v Ormužu, 3. avg. v Svetinjah, 4. avg. pri sv. Miklavžu, 5. avg. pri sv. Bolfanku, 6. avg. v Središču, 8. avg. v Zavraču, 9. avg. pri sv. Barbari, 10. avg. v Leskovcu, 11. avg. pri sv. Vidu in 12. avg. pri sv. Trojici.

— (Izbira novih vojakov) se bo letos na slovenskem Štajerskem vršila po I. rekrutirinskem komisijonu 3., 4. in 5. aprila v Slov. Gradcu; 7. aprila v Šostanju; 9. in 10. aprila v Mozirju; 12. aprila na Vranskem; 14., 16., 17., 18., 19., 20. aprila v Celju; 23., 24., 25. aprila v Brežicah; 27., 28. apr. v Kozjem; 30. aprila in 1. maja v Rogatcu; 3., 4. maja v Šmarji; 7., 8., 9. maja v Konicah; 11., 12. maja v Sl. Bistrici; — po II. komisijonu; 6. aprila za mesto Maribor; 7., 9., 10., 11., 12., 13., 14. aprila za mariborski in št. lenartski okraj; 16., 17., 18., 19., 20., 21. aprila v Ptuj; 23., 24. aprila v Ormužu; 26., 27., 28. aprila v Ljutomeru; 30. aprila in 1. maja v Radgoni, 3., 4., 5. maja v Čmureku; 7., 8., 9., 11., 12. maja v Lipnici in 14. in 15. maja v Vildonu. Na vrsto pridejo rojeni l. 1857, 1856 in 1855.

Med. dr. Tanzer

docent zobozdravne umetelnosti in praktični zobozdravnik v Gradcu, ordinira tukaj, v Ljubljani, „Hotel Elephant“, vsak dan od 8. ure zjutraj do 6. ure zvečer v zobozdravji in zobni tehniki.

Ostal bode zdaj tu samo 14 dni, zato se prosijo p. n. stranke, naj se kmalu oglašijo za prvo zdravljenje in konsultacijo. (66—2)

Njegove c. kr. priv. zobne preparate: Antiseptikon-ustno vodo, zobni prah in pasto ima i on sam. i gospodje Birschtz, bratje Krisper, Mahr, Businaro v Ljubljani, trgovci Marinsek v Loki in ekarne v Kranji in Kamniku v zalogi.

Spomladanska

obleka	od gl. 18 do 36
Zgornje suknje	12 „ 28
Menčikovi	14 „ 22
Jaketi	10 „ 26
Sako	7 „ 18
Hodnje suknje	16 „ 35
Hlače	4 „ 13
Obleka za dečke	8 „ 18
Obleka za otroke	4 „ 12

Najnovejše
v
gospinjskej konfekciji
priporoča
M. Neumann,
v Ljubljani, slonova ulica Lukmanova hiša.
Vnanje naročbe se proti povzetju urno vrše in nepristojno brez ugovora nazaj jemlje. (73—2)

29. marca:
Pri Slonu: Senski iz Dunaja. — grof Pače iz Radovljice. — Koželj iz Dunaja. — Waland iz Novoga mesta.
Pri Metliči: Knöslar iz Kočevja. — Rinder iz Dunaja. — Bohutinsky iz Dvora.
Pri Zamoreci: Martinčič iz Dolenjskega.

Karmelitanski melisovec iz Benetk.
1 originalna steklenica 25 kr.
Jedino pravi le pri **Gabriel Piccoli,** lekarnje na dunajski cesti v Ljubljani, (63—43)

Umrli v Ljubljani

od 22. do 24. marca:

Matija Breznik, gostič, 69 l., Špela Brajer, dekla, 58 l., Magdalena Černe, dekla, 27 let, v bolnišnici, vsi za jetiko. — Franciška Jeras, konduktorjev otrok, 2½ m., za pljučnico. — Janez Dolcher, čuvaj, 62 l., za vtriplj. pljuč. — Franciška Črne, kurj. o., 2½ l., za davico. — Lorene Maček, del., 25 l., za pljučnico. — Roza Waide, voj. v., 75 l., za vtriplj. pljuč. — Neža Tom, dekla, 30 l., za jetiko. — Janez Čik, vravn. sl. otrok, 10 m., za božjastjo.

Izvrstne pirhe, pince in potice vsake sorte

priporoča

Sladničarnica Rudolfa Kirbiseha,

(77-2) v Ljubljani, kongresni trg.

Gostilnica

z lepim, velikim zeliščnim vrtom,

v farnem okraji Šmartin pri Litiji, se pod ugodnimi pogoji na tri, pa tudi na več let daje v najem.

Izkušeni kuhinjski in cvetlični vrtnarji imajo prednost. Ponudbe prejema F. Müllerjev Annoncen-Bureau v Ljubljani. (70-2)

Najnovejši

ces. kralj.
od avstr. ogerskega
godbeni



izkl. priv.
ministerstva patent.
instrument

OCARINA

preseže vse, kar se je do sedaj videlo in ponuja veliki dobiček, da vsak, čeravno muzik nij, uže po kratkej vaji najlepše koncertne komade igrati more.

S tem instrumentom se je uže večkrat koncertiralo, katero so godbene avtoritete in strokovnjaki zelo hvalili.

Ces. kralj. priv. Ocarine imajo prijetni me odični glas in so posebno pripravne, da razveselijo društvo. (50-4)

Originalne fabrične cene s tiskano šolo:

Št. I II III IV V VI VII

gl. 1.—, gl. 1.50, gl. 2.—, gl. 2.50, gl. 3.—, gl. 4.—, gl. 5.—.

Ocarine, ubrane za spremljevanje na glasoviru stanejo gl. 3.25.

Tiskani poduk gratis. — Dobi se v

Musikinstrumenten-Depot, Wien, Burgring 3.

Opozorjenje! Vsak komad naše prave ocarine je s c. kr. patentom previden, na kar naj se posebno pazi. Pošilja se proti kasi ali povzetji. — En gros kupei rabat.

Prsne in pljučne bolezni

naj bodo kakoršne hotě, ozdravijo se najgotovejše z

Wilhelmovim snežniškim zeliščnim alopom,

ki je po zdravniških pravilih narejen od

Franca Wilhelma, lekarja v Neunkirchnu.

Ta sok se je na izredno ugoden način skazal proti boleznim v vratu in prsih, grip, hripavosti, kašlju in náhodu. Veliko kupovalcev zagotavlja, da edino njemu se imajo zahvaliti za prijetno spanje. Posebno dober je ta sok kot varstvo pri meglah in ostrem vremenu.

Ker je jako prijetnega okusa, je otrokom koristen, na pljučah bolnim ljudem pa potreben; pevecem in govornikom potreben proti nečistemu glasu ali celo hripavosti.

Da je to res, kažejo mnoga spričala. — V dokaz navajam sledeča priznavala pisma:

Gospodu Francu Wilhelmu, lekarju v Neunkirchnu.

Béronie, pošta Königstadt, 28. februarja 1876.

Prisrčno hvalo Vašemu blagorodju, da ste mi poslali Vaš Wilhelmov snežniški zeliščni alop, čutim, da mi je ta alop pri mojej pljučnej bolezni dobro storil, prosim Vas torej, da mi še 2 flaši Wilhelmovega snežniškega zeliščnega alopa po poštne povzetji pošljete. Z vsem spoštovanjem Vaš hvaležni

Franc Kozelka, učitelj.

Gospodu Francu Wilhelmu, lekarju v Neunkirchnu.

Boskovic, 2. junija 1876.

Uljudno prosim, da mi s poštne obratom, kakor vzadnjič, dve flaši Wilhelmovega snežniškega zeliščnega alopa, tega izvrstnega zdravila, pošljete; moji zelo bolnej ženi je tako pomagal, da ga če še naprej rabiti. Priporoča se z visokim spoštovanjem

Morie Saxl.

(392-9)

Oni p. n. kupovalci, ki moj izvrstni snežniški zeliščni alop, ki ga uže od leta 1855 napravljam, pravega dobiti želé, naj vselej jasno zahtevajo

Wilhelmov snežniški zeliščni alop.

Poduk rabljenja se vsaki flaši pridá.

Zapečaten originalna flaša stane 1 gold. 25 kr. in se vedno frišen dobiva pri narejalcu samem

Fr. Wilhelmu, lekarju v Neunkirchnu,
Nižje Avstrijsko.

Zadelovanje se računa na 20 kr.

Pravi Wilhelmov snežniški zeliščni alop se dobiva tudi le pravi pri mojih gospodih jemalcih

v Ljubljani: Peter Lassnik,

v Postojni: J. A. Kupferschmidt, lekar; v Zagrebu: Sig. Mittlbach, lekar; v Celji: Baumbachova lekarna in F. Rauscher; v Gradci: Wend. Trukocz, lekar; v Gorici: A. Franzoni, lekar; v Kranji: Karel Savnik, lekar; v Mariboru: Alojzi Kvandest; v Rudolfovom: Dom. Rizzoli, lekar; v Trbižu: Alojzi v. Preat, lekar; v Trstu: C. Zanetti, lekar; v Beljaku: Ferd. Scholz, lekar.

Pravi Wilhelmov

antiartritični antirevmatični

kri čistilni čaj

(kri čisteč proti revmatizmu in protinu)

je kot

spomladanjsko zdravljenje

edino gotovo vspešno kri čistilno zdravilo,

ker so ga prve medicinske avtoritete

„v Evropi“

z najboljšim vspehom rabile in potrdile.

Odločno dober,

učinek izvrsten,

vspeh odličan.

Z dovoljenjem c. k.
državne pisarne valed.
sklopa.
Dunaj 26. marca 1818.

Proti ponarejanju
zavaruje varstvena
marka, ki je po-
stavna.
Dunaj, 12. maja 1870.

Varovan z najvišjim
patentom nj. o. kr.
Veličanstva.
Dunaj, 7. dec. 1858.

Ta čaj čisti ves organizem; kakor nobeno drugo sredstvo preiskuje vse dele telesa in oddaja z notranjim rabljenjem vse nečiste, zaležane bolezenske snovi iz njega; tudi je učinek gotovo trajen.

Temeljito ozdravljenje protina, revmatizma, otročjih in zastaranih trdovratnih boleznij, vedno gnoječih se ran, kakor tudi vseh spolovnih in kožnih boleznij, mozoljev na telesu in obrazu, gob, sifilitičnih oteklin.

Posebno ugoden vspeh je kazal ta čaj pri napihnenji jeter in vranice, kakor tudi pri hemeroidah, zlatenici, hudih boleznih žilcev, kit in členkov, potem tiščenje v želodeci, zapiranje sape, zapiranje doljnega telesa, težave pri puščanju vode, polucijah, možki slabosti, tok pri ženskah itd.

Bolezni, kakor škrofoljni, bezgavke se hitro in temeljito zdravijo, če se čaj neprenehoma pije, ker je mlo raztopujoče in na vodo goneče zdravilo.

Veliko spričal, priznavalnih in pohvalnih listov, ki se na zahtevanje zastoj pri pošiljanju, potrjuje, da so te besede resnične.

V dokaz navedenega navajamo tukaj vrsto priznavalnih pisem:

Gospodu Francu Wilhelmu, lekarju v Neunkirchnu.

Bohorodezan, 18. februarja 1876.

S tem se Vam zahvaljujem, da ste mi poslali Wilhelmov antiartritični antirevmatični kri čistilni čaj in Vam ob enem naznanjam, da mi je ta čaj prav dobro služil. Spoštovanjem

Leib Rieger.

Gospodu Francu Wilhelmu, lekarju v Neunkirchnu.

N. Szalonta, 15. februarja 1876.

Potrjujem, da je od Vas dobljeni Wilhelmov antiartritični antirevmatični kri čistilni čaj mene in moje prijatelje rešil revmatizma. Vsled tega Vas prosim, da tudi mojemu znancu gospodu Martinu Vukoniču v N. Szalonti pošljete 4 pakete Wilhelmovega antiartritičnega antirevmatičnega kri čistilnega čaja.

Spoštovanjem

Mat. Hrabor.

(396-2)

Pred ponarejanjem in prevaranjem se svari.

Pravi Wilhelmov antiartritični antirevmatični kri čistilni čaj se dobiva le iz prve mejnarodne fabrikacije Wilhelmovega antiartritičnega antirevmatičnega kri čistilnega čaja v Neunkirchnu pri Dunaji ali pa v mojih zalogah, zašnamovanih po časnikih.

Eden paket, v 8 dozah, po predpisu zdravnika pripravljen, z naukom rabljenja v različnih jezicah 1 gold., posebe za kolek in zavoj 10 kr.

V priložnost p. n. občinstva se Wilhelmov antiartritični antirevmatični kri čistilni čaj tudi dobiva pri mojih gospodih jemalcih

v Ljubljani: Peter Lassnik,

v Postojni: Jos. Kupferschmidt, lekar; v Zagrebu: Sig. Mittlbach, lekar; v Celji: Baumbachova lekarna in F. Rauscher; v Korminu: Hermes Codolini, lekar; v Gorici: A. Franzoni, lekar; v Gradci: J. Burgleitner, lekar; v Guttaringu: S. Vatterl; v Hermagoru: Jos. M. Richter, lekar; v Karlovcu: A. E. Katkič, lekar; v Celovci: Karel Klemenčič; v Kranji: Karel Savnik, lekar; v Mariboru: Alojzi Kvandest; v Metliki: Alfred Matter, lekar; v Mozirji: Ivan Tribuč; v Ptujem: C. Girod, lekar; v Rudolfovom: Dom. Rizzoli, lekar; v Samoboru: F. Schwarz, lekar; v Trbižu: Alojzi v. Preat, lekar; v Trstu: J. Seravalle, lekar; v Beljaku: Math. Fürst; v Varaždinu: Dr. A. Halter, lekar; v slov. Bistrici: Ivan Janos, lekar; v slov. Gradci: Jos. Kaligarič, lekar.